

Kapitola 9

ZASLECHLA JSEM, JAK ten někdo zaklel. Musel o té domluvené schůzce vědět a sledovat mě. Ale proč? To jsem sice nevěděla, ale byla jsem si celkem jistá, že to ani vědět nechci.

Běžela jsem tak rychle, až mi krev pulzovala v uších. Pryč od neznámého, který uháněl hned za mnou. Pryč od východu. Pryč od téměř jistého konce cesty, na niž jsem se málem ještě ani nevydala.

Dupání jako by se ke mně ze zadu přibližovalo. Letěla jsem kolem velkých ocelových nosných sloupů dál chodbou, která se začala stáčet doleva. Jsem sice rychlá, ale ten, kdo mě honil, byl rychlejší. Navíc to tam pravděpodobně znal daleko lépe než já. Byla jsem v nevýhodě, pokud si však můj pronásledovatel myslel, že se vzdám bez boje, tak se tedy spletl.

Batoh mi skákal na zádech, až mě to vyvedlo z rovnováhy, a musela jsem si přitáhnout bederní pás, aby lépe držel. Prchala jsem okolo různých dveří. Za každými z nich jsem se mohla schovat, jenomže kdyby ty, které bych zvolila, byly zamčené, můj pronásledovatel by mě dohnal.

Koutkem oka jsem napravo zahlédla schodiště a rozběhla se přímo k němu. Cestou do schodů mi úplně hořely svaly. Když jsem vyběhla první patro, troufla jsem si se letmo ohlédnout. Tmavé vlasy. Bílá bunda. Naštvaný výraz. Probodával mě pohledem.

Něco na tom klukovi mi bylo povědomé. Kdybych měla čas se zastavit a zamyslet se, možná bych si ho dokázala nějak zařadit, ale v tu chvíli mi to, co jsem zahlédla, stačilo. Neměl zbraň a byl o půl patra níž. To první mi dalo dosud chybějící výhodu. Z toho druhého jsem ale usoudila, že pokud budu chtít jeho nedostačující obrany využít, budu muset ještě přidat.

Zadýchaně jsem běžela schod po schodu dál nahoru a přitom si rozepínala batoh. Prsty jsem nahmatala dřevěnou rukojeť zbraně, odjistila ji a vystřelila.

On uskočil doleva, zakopl a s zuchnutím se skutálel ze schodů. To mě potěšilo a rychle jsem běžela dál chodbou doleva. Sice jsem se netrefila, ale dotýčný naštvaně a bolestně zaklel, z čehož jsem usoudila, že už nebude tak rychlý jako předtím. V nic jiného jsem ani nemohla doufat. Zasáhnout v pohybu pohyblivý terč vyžaduje daleko lepší mušku, než mám já. Něco trefit dokážu leda tak náhodou. To můj pronásledovatel ovšem nevěděl. Naopak se teď, když věděl o mé zbrani, musel pohybovat opatrněji.

Ohlédla jsem se a zjistila, že už schody vyběhl. Znovu jsem vystřelila. Kulka tentokrát zasáhla podlahu někde před ním a on padl k zemi, zatímco já běžela dál. Dál točitou chodbou. Dál a dál. Ještě jednou jsem se otočila a vystřelila, abych se ujistila, že zůstane vzadu, a pak jsem se rozběhla ke schodišti vedoucímu zpět do přízemí. Když budu mít štěstí, říkala jsem si, najdu nějaký odemčený východ a zmizím odtud. A když ne, zjistím, jak dobrý jsem vlastně střelec.

Už jsem skoro nemohla popadnout dech. Všechny svaly mě palčivě bolely. Po zádech mi stékal pot. Uháněla jsem po schodech dolů.

Jedno patro.